

Petr Hájek: DECHBEROUCÍ ZNAMENÍ! Bleskem vyražený meč z ruky sv. Václava na Morovém sloupu v Praze! Co nám tím chce řící Prozřetelnost?

- CZ24 News | 21. srpna 2023

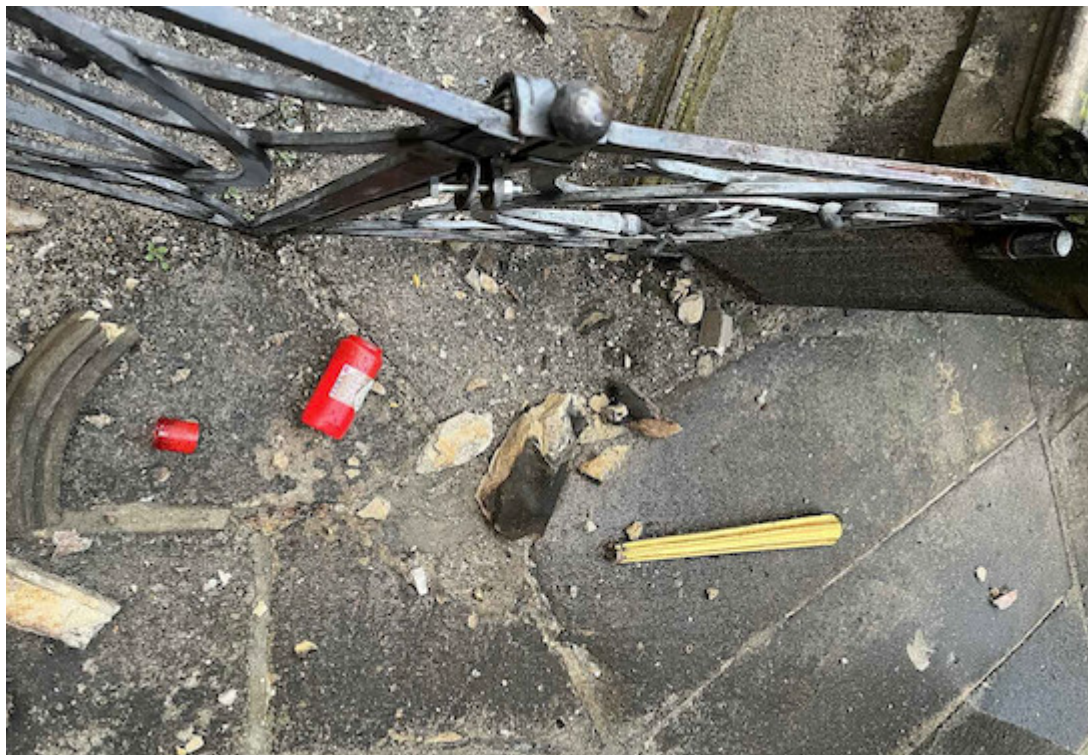
ČESKO: PETR HÁJEK byl na setkání vlastenců v Příčovech, byl opět po roce nadšen z desítek setkání s oddanými nepodvolenými vlastenci, ale současně si v sobě nesl odlesk znamení, které bychom neměli podcenit

Náhoda neexistuje. Na událostech, které v běžném životě označí mnozí lidé za „náhodu“, ve skutečnosti nic náhodného není. Jsou jen důsledkem příčin, kterým nerozumějí, neumějí (či nechtějí) je vysvětlit. Přesahují totiž velmi omezený výsek reality, který jim zbyl poté, co si ze svých životů (výchovou, tlakem materialistické politiky a médií či snahou o konformitu se svým okolím) nechali amputovat duchovní, respektive metafyzický („to, co je za fyzickým“) rozměr našeho světa.

Při střeční bouři v Praze došlo právě k takovému jevu, jenž „zapřísáhlí racionalisté“ musejí označit za „náhodu“. Kdyby totiž připustili alespoň „symbolický“ obsah této mimořádně spektakulární události, nutně by jim to přinejmenším zkomplikovalo dosavadní jistoty:

Do morového sloupu Nejsvětější trojice na Malé Straně v Praze – v sevření mezi budovami sněmovny a senátu – uhodil blesk. Zasáhl přímo zlaté Boží oko na jeho vrcholu, přičemž z horní části „vystřelil“ kus kamene. Ten „náhodou“ zasáhl sochu svatého Václava, patrona země Koruny české, a kromě jiného mu také vyrazil z ruky zlatý meč.

Sloup vybudovaný z vděčnosti Pánu, že včas odvrátil od našich zemí morovou epidemií v roce 1713, zde vztyčili o dva roky později. Absolvoval pak všechny revoluce, převraty a války bez poškození. Až do minulé středy, jež byla (nikoli jen mimochodem) dnem následujícím po největším mariánském svátku – Nanebevzetí Panny Marie.

Znamení?

Starostka Prahy 1 Terezie Radoměřská slíbila, že opravu sloupu bude osobně dozorovat, neboť prý „jde o chloubu našeho domova“ (máme ještě nějaký?), a pak poznamenala: „Kdybych byla pověřivá, což nejsem, uvažovala bych, co nám chce asi Všehomír sdělit.“ Tím tomu paní starostka vskutku nasadila korunu. Dala najevo, že ani netuší, jaký je rozdíl mezi pověrou (třeba černá kočka přes cestu) a – znamením.

V době, kdy měšťané sloup v Praze zbudovali, byla znamení vnímána s velikou pečlivostí. Nikoli však kvůli jakémusi „Všehomíru“. Tyto neurčité termíny – třeba jako Velký architekt – vnesli do našeho slovníku až svobodní zednáři, aby se vyhnuli slovu Bůh, kterého se potřebovali zbavit. A přes různé revoluce a války se jim to (pro převážnou část české populace) vskutku povedlo. Svědčí o tom nejen výrazivo „nepověřivé“ paní starostky, ale koneckonců i slova a činy současného papeže.

Ostatně netřeba příliš složitě uvažovat „co nám chce asi sdělit“ toto dramatické znamení: V době, kdy je za zdmi paláců v okolí sloupu česká státnost brutálně popravována každým dalším právním aktem sto osmi poslanců Fialovy pětikolky (a jejími senátory poprava formálně stvrzována), kdy jsou historické národy naší země vystaveny skrze ukrajinskou diasporu tvrdému „tréninku na výměnu“, je tato „zpráva“ vcelku snadno vyložitelná:

Úplný pád do chřtánu Bruselu a Washingtonu je téměř dokonán: viz okupační smlouva s USA, Rakušanův podpis na migračním paktu, který (vedle zmíněného již zhruba 10 % ukrajinského „zředění“) otevírá dokořán brány muslimským imigrantům, zničující hospodářské a finanční důsledky grýndýlu, odhodlání prosadit korespondenční volby a zardousit tak krkem zbytkům regulérní soutěže politických stran, PePa 107 na Hradě, výměna zločinců z ústavního soudu za ještě cyničtější – tak bychom mohli dlouho pokračovat.

Setkávání

Podobná znamení a hrozby naše předky inspirovaly k velkým zbožným poutím, jejichž smyslem bylo také sebezpytování: Co děláme proti tomu, aby přicházející nebezpečí pro národ a jeho tisíciletý stát neskončila katastrofou? Odpovědí bylo obvykle ora et labora, tedy modlit se a pracovat (v tomto pořadí). Že je to jen zbytečné lkaní nad „ztraceným časem“? Vůbec ne.

Navzdory rozmáhající se lhostejnosti podpořené dovolenými a prázdninami v mimořádně krásném létě stále ještě mezi sebou máme spousty lidí, kteří jsou schopni obojího. Nebo alespoň toho druhého v pořadí: Tvrdě pracovat pro národní a státní uzdravení a rekonvalescenci z „fialové (viz Čapkova bílá) nemoci“.

Mnozí z nich se sešli na pravidelném (v pořadí již pátém) každoročním setkání vlastenců ve středočeské obci Příčovy. To nejdůležitější na Příčovech jsou nepochybně právě ta setkávání lidí ze všech koutů naší vlasti (pro ně je to opravdu stále ještě vlast), kteří se jinak znají především jen dopisů, mailů, tzv. sociálních sítí či prostřednictvím svobodných médií (která svými příspěvky udržují při životě navzdory brutálním útokům vládních kolaborantů a jejich přísluhovačů z korporátních médií). Ale také zde probíhají panelové diskuse více či méně známých osobností – zmíněná média nevyjímaje.

Svoboda nesouhlasu

Toho se letos ujali slovenští kolegové ze Slodného vysieláča – tedy především Boris Koróni, který představil svého kolegu z Plzně pod přezdívkou Vlk (pokud jsem jeho skutečné jméno přehlédl, omlouvám se). Boris nás informoval o ještě dramaticky složitější situaci svobodných médií na Slovensku, kde se bruselsko-washingtonská klika (včetně sorosovské prezidentky) dostala k moci o něco dříve než u nás – a podle toho to tam také vypadá. Stačily již vytvořit i řadu zákonů potlačujících fungování nevládních médií – což u nás Rakušan a spol. teprve chystají (poté, co před časem bezprávně a protiústavně „nadivoko“ vypnuli několik webů – Protiproud na místě prvním).

Jeho plzeňský kolega pak hovořil o tom, že podle něj je třeba, aby se nezávislá média zaměřila především na „voliče ve středu“, kteří údajně rozhodují volby. „Nemůžete je poslat rovnou na Protiproud Petra Hájka, to by je šokovalo.“ Protože po jeho vystoupení už nezbyl čas na diskusi s publikem, věnovali jsme se jí soukromě s několika přáteli. Shodli jsme se, že jde o úvahu pochopitelnou, leč značně neplodnou. Myslet si, že když svobodná média jako Protiproud trochu „vyměknou“, že přitáhnou jakéhosi hypotetického „středového“ voliče, nám přišlo hodně naivní. Nic takového by se nestalo, jen bychom zničili desetiletím existence pevně vyprofilovaný Protiproud (a další).

Ostatně ten omyl spočívá již v principu: Není rolí nezávislých médií, aby – tak jako to činí miliardáři vlastněný mainstream – verboval voličské skupiny na „naši stranu barikády“. To je přesně na cestě k tomu, začít je manipulovat. Úkol svobodných mediálních projektů spočívá v informacích a názorech, k nimž se ti „spící“ či zmanipulovaní musejí sami propracovat. Ostatně dosud nevídaná „podpora“ Fialovců (podle posledního průzkumu je s nimi spokojeno pouhých 15 % lidí) je prvním krokem na této cestě.

Tak, jako se to stalo na Slovensku, kde nyní před volbami může tamní totalitní klika dělat nejšilenější přemety (včetně zatýkání kandidátů Ficovy opozice) – a nejspíš jsou přesto její dny do pár týdnů sečteny (tedy pokud volby nezruší, jak poznamenal Boris Koróni). Ne, Vlk (na Visielači má pořad Hodina Vlka), se docela klasicky mylí. Skvělé však je, že to na tomto fóru může svobodně přednést – a mnozí s ním mohou stejně svobodně nesouhlasit – aniž to znamená, že se tím vzájemně zneprátní. Jeden z mnoha vynikajících „testů“ Příčov.

Napříč

Právě to ve svém úvodním vystoupení připomněla i klíčová postava setkávání paní Alice Tomková (na jejímž pozemku se vše odehrává). Zmínka o tom, že jméno Příčovy v sobě už jaksi obsahuje cosi „napříč“, byla přesná. Nepodvolení, kteří se sem sjíždějí (a tisíce těch, kteří z jakýchkoli důvodů nemohou, ale podívají se na záznam), určitě nemají na všechno shodný názor. Ale i tím se odlišují od „povinného“ (často přímo hystericky vyžadovaného) „jednohlasu“ příznivců vládních fialových fašistů. Nepodvolení se ptají se, diskutují, tříbí své názory – ale nevede je to k pocitům uraženosti.

To je právě to, co by si měli odnést i z letošních Příčov ti, kteří chtějí stát v čele formálního či méně formalizovaného „hnutí odporu“. Především ve vzniklých či vznikajících mimoparlamentních stranách a hnutích. Právě mezi nimi by mělo „napříč“ vznikat cosi jako konsensus na nejvyšším společném jmenovateli – a spolupráci.

Jinak memento zlatého meče svatého Václava vyraženého z ruky zablesknutím v Božím oku na morovém sloupu zůstane oslyšeno. Bylo by to víc než zločin, byla by to chyba (řečeno s klasikem).

Je určitě dobře, že se tříbí názory a postoje. Ale jedno musíme – i podle toho znamení – vědět jako hlavní:

Krátí se nám čas.

AUTOR: Petr Hájek

[ZDROJ](#)